

Po roce jsem se opět vypravil do příjemného sálu na plzeňské Roudné na **Západočeské regionální kolo Porty**

, obětavě pořádané Jankem Eretem a moderované jím a Petrem Vrobelem. Stejný cíl cesty měli i

Zdeněk Martínek

,
Jana Říšová

,
Tomáš Hrubý

a
Jaroslav Novák

, o zvuk se staral Jan Šafařík. A na stejné místo dorazila i čtrnáctka soutěžících.

Tak co jsme slyšeli: Sólisté, tak jako na pražské Portě, moc nepřesvědčili.

Vladimír Černý

vsadil na angličtinu, snad aby zatajil, že v češtině obrací přízvuky a nebale vyslovuje „e“.

Jan Martan

si zatím ještě nezvykl na mikrofon a to mu trochu ubíralo na jistotě.

Honza Pískáček

byl nefalšovaně upřímný a romantický, možná v textech až moc, ale nedokázal to prodat do projevu. Podobně

Juraj Kafka

musí pilovat dramaturgii svého vystoupení i výraz při něm.

Jan Sviták

(Janotaj) předvedl spoustu krabiček ke kytáře, ale slyšet to bohužel nebylo – méně někdy bývá opravdu více, kuráže naopak měl on asi nejvíce.

Miroslava Volfová

předvedla, že umí i na klávesy, také vsadila v jedné písni na angličtinu, ale kdyby ta jedna – prostřední - nebyla v angličtině, myslel bych si, že zpívá stále jednu skladbu. Hlasově je vybavena dobře, repertoárově však (zatím) nikoliv.

Ani dua na tom nebyla nejlépe – Duo **My tři** čtyři prodlužovalo písně zbytečným opakováním, zaujali dětskou písní z jejich CD pro děti a v sólech byli dobří (btw. I na CD pro děti jsou dobří,

možná by stálo za to pilovat tento směr).

Dáma s

hranostajem

(dvojice pánu) se snažila být dynamická, ale spíše oba hodně křičeli – celkově působili nesezpívaně, což jejich živelnost kazilo. Kázeň je třeba i na pódiu.

A pojďme ke skupinám –

Poslední vagon

se inspiruje brněnskou moderní trampskou písní, předvedl solidní výkon, ale vlastně zaujal jen pohodou a chutí se kterou hraje. Jo, a ještě tím, že v jednom textu měli „hejno klokanů“. Ovšem taky nic moc nezkazili a tak jim to vyneslo nepostupovou

Divokou kartu

poroty (jinak tedy 3. místo). Podobní byli i

Tuláci

, tam by ale větší praxe prospěla sezpívanosti, sám o sobě každý z členů, který zpíval, zpíval dobře a takřka bez chyb. Ani oni nic nezkazili a tak jdou do

semifinále

v Řevnicích (2. místo). Rodinná formace

Provokace

předvedla plný, pestrý a nástrojově bohatý zvuk, asi nejlépe sedne označení „melodický folk“, melodické, trochu prvoplánové písničky, možná by se nemuseli ve zpěvu tak poctivě střídat, basákovi jde basa mnohem lépe.

Alternativa

byla opravdu alternativou a oživením, ale ještě pár dalších vystoupení by obrousilo některé kostrbatosti v projevu.

Faux Pase Fonet

nevystoupil v kompletní sestavě, za kytaristu zaskočil mandolinista Petr Vrobel, a při vši snaze, bylo to znát. Tak dostali aspoň ocenění za vokální výkon (Zuzana Pokorná). I za cajon by ho mohli dostat.

Seven of Nine

jsem si pamatoval z minulých ročníků a už to je dobré znamení pro skupinu. Hrají lehkou latinu a je vidět, že to není jen stylizace. Trošku ale by to chtělo víc drivu, této hudbě vlastního.

Zpěvačka se snažila, ale muzikanti se neodvazovali a neodvazovali. A tak šla aspoň jejich písnička

Prší

do

soutěže

Českého rozhlasu, což nahrazuje autorskou Portu.

Nu, a nakonec jsem si nechal

vítěze

– stala se jím skupina

Na rozcestí

, a vcelku jsme se v porotě na ní shodli (mým tipem byli FPF, jenže když holt nebyli celí....).

Oscilovali mezi žánry, pokud bych měl vymyslet škatulku, tak snad „temný folk“, ale všechny nástroje měly svou úlohu a plnily ji, zejména klávesy vynikaly, naopak bicích by bylo možno ubrat. Jako jedni z mála byli v písni

Porta v Plzni – 2018

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 02 Květen 2018 21:23

Upadla mi noha

i vtipní (a tahle píseň mě vlastně přesvědčila). Uslyšíte je ve finále.